

de la Giurgiu și Prundu. Avem convingerea că ele vin în sprijinul considerațiilor asupra Gostinului deoarece Gostinul se află situat între aceste două puncte. Ni se pare semnificativ și faptul că pentru această perioadă, pe malul Dunării între vărsarea Oltului și a Ialomiței descoperirile de tezaure monetare nu sînt prea numeroase și ele coincid în general cu porturile. Astfel de tezaure s-au descoperit la Celei, Zimnicea, Giurgiu, Prundu și Călărași¹.

Menționăm aici că pe teritoriul Gostinu, Marele Dicționar Geografic al României indică prezența ruinelor «unei vechi cetăți»². Sperăm ca prin cercetarea de față să atragem atenția arheologilor și asupra punctului Gostinu unde, prin săpături s-ar putea preciza despre ce fel și ce destinație a avut construcția din care au rămas acele ruine. Avem convingerea că descoperirea urmelor activităților desfășurate în jurul ei ar confirma cele expuse aici.

În țările slave de asemenea există toponimice cu etimonul v. slav *гостъ*, majoritatea în apropierea unor ape mari. Cel mai vechi atestat este Gostinopole, în proiectul de tratat comercial între Novgorodul Mare, Lübeck și litoralul gotic din anul 1269. Gostinopole era așezat pe riul Volhov. Proiectul specifică: «Dacă va veni neguțătorul în sus — pe Volhov — la Gostinopole el va da atîta cît a dat din vechime și nu mai mult»³. În traducere toponimicul de mai sus înseamnă «Cimpia neguțătorului». Un afluent al Vistulei, spre izvoarele ei, se numește Gostine⁴. Tot în Polonia întîlnim Gostyn și Gostynin⁵. În R. S. F. Jugoslavia pe riul Vardar este situat Gostivar-ul⁶. Var este imprumutat probabil din maghiară în forma scurtă din varoš (cetate, oraș).

În R. P. Bulgaria întîlnim toponimicele *гостина* (raionul Loveci), atestat din secolul al XV-lea (1430) și *гостини* (raionul Blagoevgrad), atestat din secolul al XVII-lea (1605)⁷. La noi de asemenea întîlnim toponimice ca Gostavăț, Gostești, și altele.

Din toate cele expuse mai sus desprindem concluzia că Gostinu a fost un loc legat de prezența și activitatea neguțătorilor străini care veneau pe Dunăre în secolele X—XIV, oprindu-se în acest loc pentru a schimba produsele lor pe cele ale populației locale. Prezența lor a avut un caracter iterativ (cel puțin o perioadă de timp) și în felul acesta s-a asociat locul respectiv cu adjectivul posesiv «al neguțătorului». Cu timpul s-au dezvoltat alte locuri de schimb pe Dunăre, ca Vadul Diului, Vadul Calafatului etc. și Gostinu și-a încetat funcția social-economică. Toponimia însă a păstrat urma în grai a perioadei (sec. X—XIII) cînd de acel loc a fost legată o anumită activitate, cum am văzut în cele de mai sus.

¹ Ibidem.

² Marele Dicționar Geografic al României, idem.

³ Грамоты Великого Новгорода и Пскова, Москва — Ленинград, 1949, p. 59.

⁴ Meyers Grosser Handatlas, Leipzig, 1932, harta 7.

⁵ Ibidem.

⁶ Ibidem.

⁷ RUSI STOIKOV, Наименования на български селища в турски документи на ориенталския отдел на Народна Библиотека «В. Коларов» от XV, XVI, XVII и XVIII век. In «Известия на Народна Библиотека В. Коларов и на Библиотеката при Софийския държавен университет», томul I (VII), Sofia, 1961, p. 394.